

Владимир Колев
Разходка до Сидни

Асен, както винаги говореше за пари. Ако имал не знам колко си бона, щял да направи не знам какво си, а ако имал толкова – не знам що си. Антони меланхолично забеляза, че за интелигенти от трета глуха, каквито по същество сме ние, няма опасност да имат среща с много пари. Освен ако не станат касиери в банка.

Асен подскочи, а после започна да разказва някаква шуротия, на която отначало право да си кажа, даже не дадох ухо. Но после нещо драсна съзнанието ми и се заслушах.

Хавата станала преди години, докато Австралия била все още вързана за Англия. Двама тарикати, обикновени безработни на социална помощ се усетили, че докато в Лондон се теглят числата, поради разлика в часовите зони, в Сидни все още приемали фишове. Единият се инсталирал в Лондон и щом излезнели числата, ги съобщавал по жицата на ортака си. Той пускал фишовете. Просто и ясно.

Антони, без особен нерв любопитства колко пъти са пускали фишове, а после – по колко са им дали, след като е станала ясна картинката? Асен с истинско удоволствие обясни, че правдата е възтържествувала. Действително, след третия път тотото се заинтересувало как може едни и същи люде да вадят един и същи късмет и ги дало под съд. Демек, никоя теория на вероятностите не може да даде на простосмъртен такъв невероятен шанс. Но съдията криво стоял, но право отсъдил, че това си е пропуск на системата. Ако искат тотаджиите да не бъдат обирани като ахмаци, да си сверят часовниците.

До този момент Нели и Ариана си говореха нещо по женски. След победоносната финална филипика на Асен, Нели въздъхна и обясни, че при нашата система тая не минава – и в София, и в Каспичан приемането на фишовете се преустановява по едно и също време. И помоли благоверния да си допива водката, та да разваляме седянката. Думите на Нели прозвучаха като експертиза, защото тя е точно вътре в проблемите. Работи в кварталното тото и получава по-малко, отколкото е социалната помощ на австралийски безработен.

Асен подскочи и пак започна да обяснява нещо. Даже се опита да си поръча още една водка, но келнерът го погледна с одухотворено като статуята на Буда лице и обясни, че поръчки вече не се приемат. Тъкмо да стане весело, се намеси Ариана. Ариана е жена с чар. За протокола – жена на Антони. Има магнетично въздействие върху мъжете. Само от един неин поглед, даже проклетии като Асен млъкват.

Прибрах се в гарсоньерата си, най-сериозното достижение в моя ергенски живот. И изведнъж усетих, че самотията наистина ме мачка.

Знаете ли какво е велик комбинатор, натикан в кожата на кутсуз? Класическа трагедия! Комбинаторът е фигурата, кутсузлукът – сянката. А ходи се измъкни от сянката си...

Още в малките класове измислих пищов, пред който царският трева да пасе. Всички преписваха с него. Даже заплесът Антони мина с дрибъл по пилантерията. А хванаха мен. Бях дружно заклеямен от целия клас с констатацията, че правдата е възтържествувала – измислил съм пособието и съм си изпатил. В междучасието получих потупвания по рамото, с пожеланието да не се отчайвам. Все пак не са ми взели червената връзка, така че мога да продължавам да мисля в насоката.

Като ученик в елитна езикова гимназия, сътворих една джаджичка, за която бай Панто ми плати шейсет лева. Чувствах се безкрайно горд с хонорара си. А бай Панто, с един шприц и един циганин прикачен към него, за нула време обзаведе фамилията с туй-онуй: апартаментчета, колечки „Фолц“...

Да не ви разправям как ми вървят нещата и до днес. В битието си на ръководител-група измивам чат-пат очите на института, но в списъците за премии името ми фигурира инцидентно. И то от средата нататък. Срещу суми, които биха накарали дори сърцето на един клиент на социална помощ в Сидни да се присвие от обидата.

Обичам водката, но си допих с джибърс – аванта от една антична госпожа, на която оправих онзи ден душа. Като казвам антична, имам предвид не канона по който Господ е сътворил външността ѝ, а възрастта. А като говоря за джибърс, имам предвид обикновена джибровка, с аромат на буре. Както и да е, джибърсът не беше лош и мислех да не спирам на половина с половинката, но когато ми останаха стотина грама, в мен се събуди скъперникът – скътах шишето и легнах да спя.

... Корабът беше един такъв голям, стабилен. Целият беличък, с огромен червен комин, от който с весело пухтене излизаше тъмнокафяв дим. Вълните се плацикотеха в нежнозелената безкрайност и въобще, в цялата приказна картинка се преливаха сума ти цветове и нюанси.

Естествено, корабът пътуваше за Сидни. И това, че бях на борда му, имаше само едно обяснение – джибърсът. От водка не сънувам нощем кораби. Хубаво беше возилото, но аз не можех да изпитам пълно удоволствие от съзерцанието на съвършеното видение. Защото съвършенството си е жива фикция, даже и насън. И защото бях жаден. Измъкнах се от царството на сънищата и опипом отидох до чешмата. Все пак, в живота има дребни радости, които не са за пренебрегване. Както е казал един мъдрец: „Ако знаеш колко е хубаво да пиеш сутрин вода, ще се

скъсаш да пиеш вечер ракия!“... Не казвам нищо ново, нали?

Без да паля лампата, реших да се преборя със скъперника в себе си. Пийвах си по глътка и си представях кораба, свежия бриз, флирта с непозната млада госпожа, която така прилича на Ариана...

Да, с Ариана нещата стоят наистина сложно. Антони е приятел, но... Господ да е с него! Пропускът си е негов. В края на краищата, когато един обикновен Антони се държи като Свети Антони, жената от светица се превръща в обикновена жена. И тръгва да си търси... знаете какво! Пак не казвам нищо ново...

Още снощи го усетих. Не може да няма никакъв пропуск в системата. Всяка организация си има незащитени позиции. Въпросът е да ги напишаш. Сега, преди да смукна последната глътка скъпоценна течност, нещата вече бяха застанали на местата си.

Ариана трябва да се прежали! Тя е светлият ангел на групата, който с благородството си ще озари сивото ни ежедневиe. И ще даде възможност да понапълним джобовeте си с повечко от ония хартийки, без които ежедневието се превръща в кошмар. При спазване на правилата, корабът до Сидни може и да не отплува без мен. Е, за разлика от мечтания, истинският кораб сигурно ще понамирисва на нафта, вълните надали ще са нежнозелени и най-вероятно, ще предизвиква морска болест. Но Сидни си е Сидни!

Естествено Ариана направи фасон. Но след като ѝ разясних схемата, доверчиво се облегна на рамото ми и се умълча. Докато крачехме към канцеларията на „Личен състав“ на тотализатора, тя потъна в прелестно мълчание.

На моменти имам съмнение, че в мен се събужда атавизма на гада-тел, който доста неприлично ми дава възможност да чета написаното в главите на другите. Ето, Ариана с царствена походка влиза в лъскав буютик, премерва разкошен тоалет. „Не, не това, онова, ако обичате! Всъщност, няма значение, ще взема и двете...“ Излиза грациозна и почти недостижима, качва се на лъскав „Мерцедес“. Има да се ходи на още толкова места...

В новия тоалет, царствена и недостижима, преминава през стаята на ошашавената секретарка и без да чука, влиза през тапицирана врата с надпис „Заместник-министър“. Джентълмен в безупречен костюм скача веднага иззад бюрото и галантно я настанява в удобен фотуойл. Целува ѝ ръка.

Неволно се разсмях и изтърсих че, голяма работа – някакъв си заместник да ти целуне ръка. Погледна ме като шамаросана след сън и се

отдръпна от мен. Мълчаливо попълни молбата и тихо тръгна навън. Гадател-теле виждали ли сте? – Това съм аз! Гледах фигурата ѝ, от която се излъчваше вселенска самота и ми идеше да муча...

Всичко тръгна точно по схемата. На Ариана ѝ трябваше по-малко от месец да се адаптира в обстановката. И да накара представителите на едната половина от човечеството предано да ѝ въртят опашка. А другата – да я гледат като магьосницата – Снежанка. Абсолютна жена! Просто провокира мъжа да изпитва мазохистичното удоволствие да ѝ се подчинява. Това пък тя не понася. И затова елементарен, безчувствен кретен може да я повлече след себе си.

Е, има и трети вариант. Мъжът, който устоява на изкушението и се държи на позиция. Към тази категория смея да причисля себе си. Но не знам докога ще удържа позицията...

Появяването ми на сцената бе добре обмислено. В събота вечер имаш шанса да се набиеш в очите на петима потенциални свидетели, които при нужда да потвърдят, че си пуснал трите тройни фиша по закон Божи и правила тотализаторски. Когато подавах индулгенциите за бъдещо финансово блаженство Нели, достатъчно високо за да бъде чута, и достатъчно ниско, за да не прави впечатление ме подкачи, че това е мъж, който вярва на късмета си. В тон ѝ отговорих, че ми се е явила на сън хвърката твар и ми е обещала да стана известен. Ако не за друго, то поне за известността може да се окажа пророк.

Ако бях обърнал внимание на детайлите, т.е. на числата, които задрасках във фишовете... Е, ако Наполеон при Ватерло или Кирпонос при Харков... За Наполеон знаете ли? – Добре! А за Кирпонос? – Не! Ами прочетете! Втора световна, Източен фронт.

За неделя вечер си бях взел половинка водка и инсталиран пред телевизора, очаквах знака на Фортуна. Десет минути след като бяха изтеглени числата, тръгнах да се поразходя по вечерно време. Зад супера се засякохме случайно с Нели и Асен. Пак така случайно, съботните отрязъци бяха сменени с попълнените току-що.

Случайна беше и срещата ни с Ариана. При разминаването заедно с мимолетната ласка, и първите отрязъци преминаха в ръцете ѝ.

Във вторник гадателят пак се обади. Ето, Ариана вижда номерата на три последователни отрязъка, но не вижда числата, изписани върху тях. Подмяната не изисква особена ловкост на ръцете. Докато отива да пие кафе, оригиналите попадат в някакво кошче за боклук.

Можех да въздъхна свободно. По вертикалата веригата беше бетон.

После дойде шамарът. През деня фишовете бяха изискани за

експертиза. Няма майтап – държавата куфар пари на вяра не дава, даже когато си ги спечелил съвсем почтено на тото.

Вече си бях легнал, когато входният звънец заръмжа. Отворих сънен вратата и ги видях двамата – Нели и Асен – като мокри кутрета. Тъкмо да ги сдавя, че не спазват правилата на конспирацията и нещо ме рязна отвътре – няма смисъл. Вкарах ги вътре и налях по чашка. Асен я глътна на раз и я подаде отново, без да ме гледа в очите.

Задържах шишето очаквателно. А Асен мълчеше. Асен мълчеше! Душата Нели не издържа и изплю камъчето:

– Викаха ме в управлението. Отрязъците при мен и при Ариана не са едни и същи, макар че числата съвпадат...

Изръмжах глураво:

– Как така не са, а пък съвпадат?! Аз попълних втория комплект фишове. Бях само на петдесет грама. Предадох ги на Ариана, тя каза че ги е подменила...

Асен най-последно оживя и каза с половин уста:

– Да, ама онази вечер аз не бях на петдесет грама, а на половинка. Как са ми се въртели из ръцете не знам, но явно не съм ги подменил... Докато с печатите, това-онова... Пък и тъмно беше. – Помисли малко и добави безнадеждно: – Всички сме заплеси! – Взе шишето от ръката ми, напълни си чашата и добави ожесточено, гледайки ме с отровен поглед: – А ти си най-големият заплес! Знаеш ли какво беше ударил преди подмяната? – Девет шестици!

Та така! Сега Нели още пише разни обяснения. В тази държава съществува строг закон – непрофесионалисти в жанра не се допускат до свещения акт на присвояването!

Асен се допропи. Ариана напусна Антони. Почти недостижимата е бижу на собственик на златарска магазинна верига. Истински италианец. Стопроцентов удачник!

А аз... Накратко, корабът за Сидни отново отплува без мен.

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Бяхме на една маса с чиновничка от тотализатора. Тя запалено отстояваше тезата, че системата в която работи, не може да даде пропуск. Не й повярвах и това я подразни. Хванахме се на бас на по бутилка водка. За пет минути трябваше да измисля схема на пробив.

Получих бутилката. От тогава дамата не обича да говори с мен.

Днес системата е изменена и вероятно вече е непробиваема? Вероятно?!...

КРАЙ

© Владимир Колев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11908>]